

Грешниците в ръцете на разгневен Бог

проповед

от **Джонатан Едуардс**

относно

опасността за невярващите

превел от английски: Димитър Працинков
2022

Информация за Джонатан Едуардс

Джонатан Едуардс (1703-1758) е американски възрожденски проповедник, философ и теолог. Считан е за един от най-важните и оригинални философи-теолози в САЩ. В книгите, проповедите и в живота си подчертавал голямото значение на красотата, хармонията, моралната пригодност и Просвещението. Имал е ръководна роля в няколко „съживления“ в църквата в Масачузетс, създал е теологията на Нова Англия. Проповядвал е проповедта „Грешниците в ръцете на разгневен Бог,“ която е класика в ранната американска литература. Починал след ваксиниране срещу една шарка, скоро след като станал 3-я Президент на Принстънския университет. Баща на 11 деца.

(Коментар: Преведени от мен християнски книги и проповеди можете да намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8//> Д.Пр.)

Грешници в ръцете на разгневен Бог

ПРОПОВЕД

проповядвана в Енфийлд, Кънектикът, САЩ, на 8.07.1741

от Джонатан Едуардс, пастор на Църквата на Христос в Нортхемптън, Масачузетс

„*Техният крак ще се подхлъзне в определеното време*“ (Втор.32:35 – мой превод).

В този стих е заплахата за отмъщението на Бога към грешните и невярващи израелтяни, които са били Божийте видими хора и са живеели, ползвайки се от средствата на благодатта; и които, въпреки всичките чудни дела на Бога, които Той извършил за тези хора, въпреки това те оставали, както е казано във Втор. 35:28, лишени от разум да направляват себе си, нежелаещи и неприемащи съвет, нямащи разбиране в себе си и въпреки всички възпитания от Небето, произвеждали горчив и отровен плод; така, както е казано в два стиха по-нататък в същия текст.

Изразът, който избрах за мой текст „*Техният крак ще се подхлъзне в определеното време*,“ изглежда означава следните неща, отнасящи са до наказанието и унищожението на тези грешни израелтяни, които са изложени на този риск.

Грешници в ръцете на Бога

1. Те **винаги** са били изложени на унищожение, като човек, който стои или върви по хлъзгави места, е изложен на риска да падне. Това се подсказва от начина, чрез който тяхното унищожение идва върху тях, което е представяно като подхлъзване на техния крак. Същото е казано в Пс. 73:18: „*Ти наистина си ги сложил на хлъзгави места; хвърлил си ги на унищожение*“ (мой превод).

2. Избрания от мен текст подсказва, че те винаги са били изложени на **внезапно** и неочаквано унищожение. Така както този, който върви по хлъзгави места, във всеки момент е възможно да падне; той не може да предвиди в един момент дали в следващият момент ще стои или ще падне; а когато наистина падне, **той пада изведнъж, без предупреждение**. Кое то също е казано в Пс. 73:18-19: „*Ти наистина си ги сложил на хлъзгави места; хвърлил си ги на унищожение. Как изведнъж те са отвеждани в унищожение?*“ (мой превод).

3. Друго нещо, което е подсказано е, че те са изложени на риска **сами да паднат**, без да са съборени

от ръката на друг. Както човек, който стои или върви по хлъзгава повърхност, няма нужда от чужда намеса., а собственото му тепло го събаря.

4. Причината, поради която те вече не са паднали и не падат сега е единствено, че **определено от Бога време не е дошло**. Защото е казано, че когато дойде определеното време, „**Техният крак ще се подхлъзне**.“ Те ще бъдат оставени да паднат, каквато е била склонността им, чрез собственото им тепло. Бог няма повече да ги държи в тези хлъзгави места, а ще ги остави да вървят; и тогава, внезапно, те ще паднат в унищожението; като човек, който стои в такова хлъзгаво и наклонено място на ръба на яма, който не може сам да стои, когато е останал без подкрепа, **той веднага пада и умира**.

Наблюдението от Божието Слово, върху което аз сега ще подчертая, **е за разгневен Бог**.

Няма нищо, което предпазва грешните хора във всеки момент да са във от ада, освен самото удоволствие на Бога. Чрез фразата „самото удоволствие на Бога“ имам предвид Неговото суверенно удоволствие, Неговата справедлива воля, неограничавана от никакво задължение, не затруднявана от никакви затруднения, обикновената Божията воля участва в запазването на грешните хора в даден момент.

Истината на това наблюдение може да се види чрез следните разсъждения:

1. Бог няма **никакъв недостиг на сила**, за да хвърли грешните хора в ада във всеки момент. Човешките ръце **не могат** бъдат силни, когато Бог се издига. И най-силните хора нямат никаква сила да му устоят, нито пък някой може да ги избави от ръцете Му. Той не само може да хвърли грешните хора в ада, но може и най-лесно да направи това. Понякога земен княз има големи затруднения да покори някой бунтовник, който е успял да укрепи себе си и да стане силен, чрез броят на своите последователи. **Но при Бога не е така**. Няма крепост, която да е някаква защита от Божията сила. Въпреки, че ръка с ръка се съединява и огромни множества Божий врагове се съчетават и обединяват, те лесно са разбивани на парчета. Те са като големи купища плевача пред вихъра; или са като огромни площи от сухи стърнища пред поглъщащи пламъци. За нас е лесно да настъпим и да смачкаме червей, който виждаме да пълзи по земята; също е лесно за нас да срежем или да изгорим тънка нишка, на която виси нещо; толкова лесно е за Бог, когато пожелае, да хвърли враговете си в ада. Какво сме ние, че да мислим да стоим пред Онзи, от Чиято изобличение земята трепери и пред Когото скалите се събарят?

2. Греховните хора **заслужават** да бъдат хвърлени в ада; така че Божията справедливост никога не е пречка, тя не възразява против Божията употреба на сила във всеки момент, за да ги унищожи. Да, напротив, справедливостта вика високо за безкрайно наказание на техните грехове. Божието правосъдие казва за смокинята, което ражда такова грозде на Содом: „**Отсечи я, защото да изтощава земята**“ (Лука 13:7). Мечът на Божието правосъдие е размахван във всеки момент над главите им и не го задържа нищо друго, освен ръката на справедливата милост и Божията воля.

3. Те **вече са осъдени** да отидат в ада. Те не само справедливо заслужават да бъдат хвърлени там, но присъдата на Божия закон, това вечно и неотменно Правило на праведността, което Бог е установил между Него и човечеството, е излязло против тях и стои срещу тях, така че те са предназначени за ада. „**Който не вярва, е вече осъден**“ (Йоан 3:18). Така че, **всеки не повярвал човек правилно принадлежи на ада**; това е неговото място, оттам е той. „**Вие сте от тези, които са долу**“ (Йоан 8:23). И там той е вързан; това е мястото, което правосъдието и Божието Слово, и присъдата на Неговия неизменен закон, **му отреждат**.

4. Сега те са обект на **същия** гняв и яд на Бога, който се изявява в мъките на ада. И причината, поради която те не слизат долу в ада във всеки момент не е, че Бог, в Чията власт те са, не им е много ядосан; толкова ядосан, колкото е ядосан и на много от онези клетки създания, които сега са измъчвани в ада и там усещат и понасят свирепостта на Неговия гняв. Да, Бог е много по-ядосан на голям брой хора, които сега са на земята, но въпреки това, несъмнено, е ядосан и на много от тези, които са сега в тази църква, които може да са спокойни, отколкото Той ядосан на онези, които са сега в пламъците на ада.

Така че, не че Бог е нехаен за тяхната греховност и не се възмущава от нея, и поради това не отпуска ръката Си и не ги отсича. Бог изобщо не е като самите тях, въпреки че те може да си Го представят, че Той е като тях. Божият гняв пламти срещу тях, тяхното проклетие не дреме, ямата е подготвена, огънят е подготвен, пещта е гореща, готова да ги приеме, пламъците сега бушуват и светят. Блестящият меч е наточен и държан над тях, а ямата отвори устата си под тях.

5. **Дяволът** стои готов да се стовари върху тях и да ги грабне като свои в мигът, в който Бог ще му позволи. Те му принадлежат; той държи душите им в негово владение и под негово господство. Библията ги изобразява като негова собственост (Лука:11:21). Дяволите ги наблюдават, те са винаги край тях, от дясната им страна; те стоят и ги чакат, като лакоми и гладни лъвове, които виждат плячката си и очакват да я имат, но засега са задържани. Ако отдръпне ръката Си, чрез която те са възпирани, те за един миг биха налетели върху клетите им души. Старата змия е отворила устата си за тях; адът отваря широко устата си, за да ги приеме; и ако Бог позволи това, те ще бъдат набързо погълнати и изгубени.

6. В душите на грешните хора царуват **адски** принципи, които биха се запалили и пламнали в адски

огън, ако не бяха Божиите ограничения. В самата природа на плътските хора е заложен фундамент за мъките в ада. Там са онези покварени принципи, в царуващата власт в тях и в пълното им притежание от тях, това са семената на адския огън. Тези принципи са действащи и мощни, извънредно насилствени по природата си и ако ни беше съдържащата ръка на Бога върху тях, те скоро биха се запалили, биха пламнали по същия начин, като същата поквара и същата вражда в сърцата на прокълнатите души, и биха породили същите мъки в тях.

В Библията душите на нечестивите са описвани като развълнувано море (Ис.57:20). Засега Бог възпира тяхното нечестие чрез могъщата Си сила, както прави с бушуващите вълни на развълнуваното море, като казва: „*Дотук ще идваш, но не и по-нататък*“ (Йов 38:11), но ако Бог оттегли тази ограничаваща сила, то скоро ще понесе всичко пред себе си. Грехът е гибелта и нещастieto на душата; той е разрушителен по своята природа; и ако Бог го остави без ограничение, няма да има нужда от нищо друго, да направи душата напълно нещастна.

Покварата на човешкото сърце е нещо, което е прекомерно и безгранично в яростта си; и докато нечестиви хора живеят тук, тя е като огън, възпиран от Божиите ограничения, но когато бъде пусната, тя ще подпали вървежа на природата; и тъй като **сега сърцето е помийната яма на греха**, ако греха не бъде въздържан, той веднага би превърнал душата в огнена фурна или в пещ на огън и жупел.

7. Нито за миг няма сигурност за нечестивите хора, така както няма **видимо средство за смъртта**. За плътския човек не е никаква сигурност, че той сега е здрав и не може да види по кой начин веднага ще трябва да излезе от света чрез някакъв нещастен случай, и няма видима опасност в каквото и да е отношение в неговите обстоятелства. Разнообразието и непрекъснатото изживяване на света във всички епохи показва, че това (*т.е. видимото Д.Пр*) **не е доказателство, че човека не е на самия ръб на вечността и със следващата крачка няма да бъде в другия свят**. Невидимите и необмислени начини и средства на хората, чрез които те си отиват на света са безбройни и невъобразими. Невярващите хора вървят над ямата на ада, стъпвайки върху прогнило покритие, което е толкова слабо, че не може да понесе тежестта им и тези места са невидими. Стрелите на смъртта летят невидими по пладне; и най-остро зрение не може да ги види.

Бог притежава толкова много различни и непроследими начини за вземането на нечестивите хора от света и за изпращането им в ада, че няма нищо, което да направи да изглежда, че Бог се е нуждаел от чудо или от излизането на обичайния курс на провидението Си, за да унищожи всеки нечестив човек във всеки момент. Така всичките средства за извеждането на грешниците от света са в Божиите ръце и са така универсално и абсолютно подчинени на Неговата сила и решителност, че зависи само от волята на Бога, дали грешниците ще отидат във всеки момент в ада.

8. **Благоразумието и грижата на невярващите хора да запазват живота си или живота на любимите си хора** не им осигурява сигурност нито за един миг. Божието провидение и универсалния опит също свидетелстват за това. Има ясно доказателство, че собствената мъдрост на хората не е никаква защита за тях от смъртта; ако беше иначе, ние щяхме да видим някаква разлика между мъдрите хора и политиците на света от едната страна, и другите хора, относно тяхната склонност към ранна и неочаквана смърт, но какво е действителното положение? Екл.2:16 казва: „*И как умира мъдрият? - Така, както и глупавият*“ (мой превод).

9. Всички **мъки и измислици** на нечестивите хора, които те използват, **за да избегнат ада**, докато продължават да отхвърлят Христос и така остават нечестиви хора, не ги предпазват от ада нито за миг. Почти всеки плътски човек, който чуе за ада, подлъгва себе си, че ще го избегне; той зависи от себе си за собствената си сигурност; той се ласкае от това, което е направил, от това, което прави сега или от това, което възнамерява да направи. Всеки човек разглежда нещата в собствения си ум, планира как да избегне проклятието и се ласкае, че е обмислил добре за себе си и че плановете му няма да се провалят. Невярващите хора наистина чуват, че само малцина са спасени и че по-голямата част от хората, които са умрели досега, са отишли в ада; но всеки човек си въобразява, че е обмислил нещата за собственото си бягство по-добре, отколкото други са правили. **Той не възнамерява да дойде до това място на мъчение**; той си казва вътрешно, че възнамерява да се погрижи, че ще бъде успешен и ще подреди нещата за себе си така, че да не се провали.

Но глупавите човешки деца нещастно се заблуждават в собствените си схеми и в увереността си в собствената си сила и мъдрост; всъщност те вярват на една сянка. По-голямата част от онези, които досега са живели под същите средства на благодатта и сега са мъртви, **несъмнено са отишли в ада**; и това не е станало, защото те не са били толкова мъдри като тези, които сега са живи: не защото не са разгледали нещата така добре за себе си, за да осигурят собственото си спасяване от отиването в ада. Ако можехме да говорим с тях и да ги попитаме, един по един, дали са очаквали, когато са били живи и когато са слушали за ада, че някога някога ще бъдат обект на това нещастие, несъмнено щяхме да чуем някои от следните отговори:

- Не, никога не съм възнамерявал да идвам тук: бях обмислил нещата по друг начин в ума си;
- Разсъждавах, че съм обмислил добре за себе си - мислех, че планът ми е добър;
- Възнамерявах да се погрижа успешно; но ми дойде неочаквано;
- Не съм го очаквал по това време и по този начин; то дойде като крадец;
- Смъртта ме надхитри;
- Божият гняв беше твърде бърз за мен;
- О, моята проклета глупост! Ласках се и се наслаждавах с напразни мечти за това, което щях да правя след това; и когато казах: „Мир и безопасност, тогава внезапно ме сполетя гибел.“

10. Бог **не е задължил Себе си с каквото и да било обещание** да пази всеки плътски човек във от ада дори за миг. Бог със сигурност не е дал обещания нито за вечен живот, нито за каквото и да е освобождение или опазване от вечна смърт, но това, което се съдържа в завета на благодатта, **са обещания, които са дадени в Христос**, в Когото всичките обещания са **да и Амин**. Но със сигурност тези, които не са деца на завета, нямат интерес към обещанията на завета на благодатта и не вярват в нито едно от обещанията, и нямат интерес към Посредника на завета.

Така че, каквото и да са си въобразявали някои и да са се престрували относно обещанията, дадени на искрено търсещите и чукащи на вратата вярващите хора, е ясно и очевидно, че каквито и болки да понесе плътският човек в религията, каквито и молитви да прави, **докато повярва** в Христос, Бог не е под никакво задължение да го предпази **даже за миг** от вечно унищожение.

Така че, положението е следното: плътските хора са държани в ръката на Бог над бездната на ада; те са заслужили огнената яма и вече са осъдени да отидат в нея; и Бог е ужасно провокиран, Неговият гняв към тях е толкова голям, колкото е голям и към онези, които сега страдат от екзекуциите на яростния му гняв в ада, и те (*все още живите, но не повярвали в Христос. Д.Пр*) не са направили ни най-малко, за да успокоят или намалят този гняв, нито пък Бог е и най-малко обвързан с каквото и да било обещание да ги държи за момент; дяволът ги чака, адът зейва за тях, пламъците се събират и блестят около тях, и биха искали да ги хванат и да ги погълнат; огънят, затаен в собствените им сърца, се бори да избухне: а те нямат интерес към никакъв Посредник, нямат достъпни средства, които могат да бъдат някаква сигурност за тях. Накратко, те нямат убежище, нямат за какво да се хванат.

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ

Предназначението на казаното досега е, **да бъдат събудени неповярвалите хора** в това събрание. Това, което чухте, е положението на всеки един от вас, **който е извън Христос**. Този свят на нещастие, това езеро от горяща сяра се простира под вас. **Има** ужасната яма на светещите пламъци на Божия гняв; **има** адска широко зейнала уста; **и нямате** нищо, на което да стъпите, **нито нещо**, за което да се хванете; няма нищо между вас и ада, освен въздуха; **само силата и само удоволствието на Бог ви държат**.

Вероятно вие нямате усещане за това. Установявате, че сте държан далеч от ада, но не виждате Божията ръка в положението ви, а гледате други неща, като доброто състояние на тялото ви, грижата ви за собствения ви живот и средствата, които използвате за собственото ви запазване. **Но всъщност** тези неща са нищо; ако Бог отдръпне ръката си, те не биха ви помогнали повече да не паднете, отколкото помага въздуха на човек, който виси в него.

Вашето нечестие ви прави, сякаш нечестието тежък като олово и да се стремите надолу с голяма тежест и натиск към ада; и ако Бог ви пусне да си отидете, вие незабавно ще потънете и бързо ще се спуснете надолу и ще се потопите в бездънната пропаст, и вашето здраво тяло, и вашата собствена грижа и благоразумие, и най-добрата ви измислица, и цялата ви праведност **няма да имат повече влияние**, което да ви поддържа и да ви предпазва от ада, отколкото би имала паяжина да спре падаща скала. Ако не беше суверенното Божие удоволствие, земята нямаше да ви търпи нито миг; защото вие сте бремене за нея; създанието стана с вас; създанието е подложено на робството, **но не доброволно, заради вашата поквара** слънцето не ви огрява доброволно, за да ви дава светлина, за да служите на греха и сатана; земята не дава доброволно плода си, за да задоволи вашите страсти; нито тя е доброволно сцена, на която да вършите вашето нечестие; въздухът не ви служи доброволно, за да дишате и да поддържате пламъка на живота във вашите жизнени органи, докато прекарвате живота си в служба на Божиите врагове. **Божиите създания са добри и са създадени, за да могат хората да служат на Бога с тях**, а да не се подчиняват доброволно на никаква друга цел и да станат, когато са малтретирани за цели, които са толкова директно противоположни на тяхната природа и цел. И светът щеше да ви избъзва, **ако не беше суверенната ръка на Онзи, който го е подчинил с надежда**. Има черни облаци на Божия гняв, надвиснали сега точно над главите ви, изпълнени с ужасната буря и големи гръмотевици; и ако не беше съдържащата ръка на Бога, тя веднага щеше да избухне върху вас. Суверенното Божие удоволствие засега спира бурния и вятър, иначе той щеше да дойде с ярост, вашето унищожение щеше да дойде като вихър и **вие щяхте да сте като плявата на летен вършитбен харман**.

Божият гняв е като големи води, които засега са преградени. Те се увеличават все повече и повече, и

се издигат все по-високо и по-високо, докато се отвори изход; а колкото по-дълго потокът е спрял, толкова по-бързо и мощно ще е неговото движение, когато веднъж той бъде пуснат. Вярно е, че присъдата срещу вашите зли дела не е била изпълнена досега; потоците на Божието отмъщение са били задържани. Но междуременно вината ви непрекъснато нараства и всеки ден трупите повече гняв; водите непрекъснато се покачват и нарастват все повече и повече; и няма нищо друго, освен простото Божие удоволствие, което задържа водите, които не искат да бъдат спрени и натискат силно, за да вървят напред. Ако Бог само отдръпне ръката си от шлюза, той незабавно ще се отвори и огнения поток на яростта и гневът на Бога ще се втурне напред с невъобразима ярост, и ще дойде върху вас с всемогъща сила; и ако даже силата ви беше десет хиляди пъти по-голяма, отколкото е, да, десет хиляди пъти по-голяма от силата на най-здравия, най-здравия дявол в ада, тя нямаше да е нещо, което да устои или издържи.

Лъкът на Божия гняв е опънат, стрелата е поставена на тетивата и справедливостта я е насочила към сърцето ви и опъва лъка, и нищо друго освен простото Божие удоволствие и ръката на един разгневен Бог, без каквото и да е обещание или задължение изобщо към вас, не позволява на стрелата да се напие с кръвта ви за миг. Така всички вие, които никога не сте преминали през голямата промяна на сърцето, чрез могъщата сила на Божия Дух върху душите ви; всички вие, **които никога не сте били новородени и направени нови създания** и сте възкресени от смъртта ви в греха, до състояние на нова и преди това напълно неизживяна светлина и живот, въпреки, че може да сте реформирали живота си в много други неща и може да сте имали религиозни пристрастия и може да поддържате форма на религия във вашите семейства и жилища, и в Божия дом, нищо друго, освен простото Му удоволствие е това, което ви предпазва от това да бъдете погълнати от вечното унищожение.

Колкото и неубедени да сте сега в истинността на това, което чувате, постепенно ще бъдете напълно убедени. Онези, които са си отишли от света, понеже са били в подобни обстоятелства като вас, вижте, че така е било и с тях, понеже унищожението дойде внезапно върху повечето от тях. Когато те не очакваха нищо от това **и докато казваха, мир и безопасност**, сега виждат, че онези неща, **на които разчитаха за мир и безопасност, не бяха нищо друго освен разреден въздух и празни сенки**.

Бог, който те държи над ямата на Ада, както някой държи паяк или някакво отвратително насекомо над огъня, **се отвращава от теб и е ужасно провокиран**; гневът му към теб гори като огън; Той гледа на теб като на негоден за нищо друго, освен да бъдеш хвърлен в огъня; Той има по-чисти очи и не може да понесе да те вижда; **ти си десет хиляди пъти по-отвратителен в неговите очи, отколкото е най-омразната отровна змия в нашите очи**. Вие сте го обидили безкрайно повече, отколкото който и да било упорит бунтовник е обидил своя принц; и въпреки това, нищо друго освен ръката Му, ви държи да не паднете в огъня всеки момент.

Не бива да се приписва на нищо друго, че ти **не си отишъл** в ада миналата нощ; че ти е било позволено да се събудиш отново в този свят, след като си затворили очите си, за да спиш. И няма друга причина, която да бъде дадена, защо не си паднал в ада, откакто си станал сутринта, **освен че Божията ръка те е държала**. Няма друга причина, поради която не си отишъл в ада, след като си седял тук, в Божия дом, провокирайки чистите Му очи с греховния си нечестив начин да присъстваш на Неговото тържествено поклонение. Да, няма нищо друго, което да се посочи като причина, поради която да не паднеш точно в този момент в ада.

О, грешнико! Помисли за страшната опасност, в която се намираш: това е голяма пещ на гнева, широка и бездънна яма, пълна с огъня на гнева; ти си държан в ръката на онзи Бог, чийто гняв е предизвикан и разпален както срещу теб, така и срещу много от прокълнатите в ада. Ти висиш на тънка нишка, с пламъците на божествения гняв, проблясващи около нея, готови всеки миг да я опърлят и изгорят; а ти нямаш интерес към Посредника и нямаш нищо, за което да се хванеш, за да се спасиш, нищо, което да те предпази от пламъците на гнева, нищо твое, нищо, което някога си правил, нищо, което можеш да направиш, за да подтикнеш Бог да те спаси, **даже за един миг**.

Разгледайте тук по-конкретно няколко неща за гнева, заради който сте в такава опасност:

1. Чий е този гняв? Това е гневът на безкрайния Бог. Ако беше само гневът на човек, макар и на най-могъщия принц, щеше да има сравнително малко за разглеждане. Гневът на царете е много опасен, особено на абсолютните монарси, които притежават имотите и живота на поданиците си изцяло в своя власт, за да се разпореждат с тях по свое желание. Пр. 20:2., „**Заплахата от царя е като рев на лъв: който го предизвиква да се ядоса, съгрешава против собствената си душа**“ (мой превод). Поданикът, който силно вбесява някои деспотичен принц, е изложен на опасността да страда от най-крайните мъки, които човешкото изкуство може да измисли или човешката сила може да причини. Но и най-великите земни владетели в тяхното най-голямо величие и сила, и когато са подвластни в най-големите си ужаси, **са само слаби и презрени червеи от пръстта, в сравнение с великия и всемогъщ Създател и Цар на небето и земята**. Малко е това, което те могат да направят, когато са най-ядосани и когато са напрегнали най-доброто от яростта си. Всички земни царе

пред Бога са като скакалци; те са нищо и по-малко от нищо: както любовта им, така и омразата им трябва да бъдат презирани.

Гневът на великия Цар на царете е толкова по-страшен от техния, колкото е по-голямо Неговото величие. В Лука 12:4-5 Исус казва: „*А на вас, Моите приятели, казвам: Не се боите от тези, които убиват тялото и след това не могат нищо повече да ви направят. Но ще ви предупредя от кого трябва да се боите: бойте се от Онзи, Който, след като е убил, има власт да хвърля в ада. Да! Казвам ви, от Него да се боите*” (мой превод).

2. Такава е свирепостта на Неговия гняв, на която вие сте изложени. Често четем за яростта на Бога, както е казано в Ис. 59:18: „*Според делата им, съответно (Бог) ще отплати с ярост на противниците си.*“ (мой превод). Също в Ис. 66:15: „*Защото ето, Господ ще дойде с огън и с колесници като вихрушка, за да излее гнева Си с ярост и изобличението Си - с огнени пламъци*“ (мой превод). Същото се казва и в много други места в Библията. Същото четем и за Божията свирепост в Откр. 19:15, където тя е оприличена с каца за мачкане на грозде с крака: „*винарската преса на свирепостта и гнева на Всемогъщият Бог*“ (мой превод)

Думите, които описват това са ужасни. Ако беше казано само „Божият гняв“, думите щяха да внушават нещо, което е безкрайно ужасно, но това е „*свирепостта и Божият гняв*“, **Божият гняв! Свирепостта на Йехова!** О, колко ужасно трябва да е това! Кой може да изрече или да си представи какво носят в себе си такива изрази! Но не само е казано това, а се говори за „свирепостта и гнева на **Всемогъщия Бог.**“ Явно ще има много голямо проявление на Неговата всемогъща сила **в това, което е причинило** яростта на Неговия гняв. Явно Всемогъществото трябва да е разгневено и напрегнато, когато хората имат навика да проверяват силата си в яростта на собствения си гняв.

О, тогава какво ще бъде последието! Какво ще стане с бедния червей, който ще го изстрада! Чии ръце могат да бъдат силни? И чие сърце може да издържи? До каква ужасна, неизразима, невъобразима дълбочина на мъката трябва да е потънало бедното създание, което ще бъде обект на това! Разгледайте това вие, които присъствате тук и все още сте в непреродено състояние. Това, че Бог ще упражни яростния си гняв, предполага, че Той ще реагира гневно без никакво състрадание. Когато Бог види неизразимата крайност на вашия случай и види, че мъчението ви е толкова непропорционално на вашата сила, и види как бедната ви душа е смазана и потъва, образно казано, в безкраен мрак, **Той няма да има** състрадание към вас, няма да въздържи реакцията на гнева си, нито пък ще намали силата на ръката Си; няма да има умереност или милост, нито изобщо Бог ще спре бурния си вятър; Той няма да се съобразява с твоето благополучие, нито изобщо ще внимава да не страдаш твърде много в друг смисъл, **освен да не страдаш повече от това, което изисква строгата справедливост. Нищо няма да бъде въздържано, понеже ти е толкова трудно да го понесеш.** „*Затова и аз ще действам с ярост, околото ми няма да ги пощади, нито ще покажа милост; и макар те да викат в ухото ми с висок глас, въпреки това аз няма да ги чуя*“ (Йез. 8:18 - мой превод).

Сега Бог е готов да те съжали; това е ден на милостта; сега можете да плачете с известно насърчение за получаването на милост. Но когато веднъж денят на милостта отmine, тогава и най-жалните ви и печални викове и крясъци ще бъдат напразни; вие ще бъдете напълно изгубени и изхвърлени от Бога, що се отнася до вашето благополучие. Бог няма да има друга цел за вас да ви постави, **освен да страдате от нещастие;** няма да продължиш да вървиш към друга цел; **защото ти ще бъдеш съд на гнева, приготвен за унищожение;** и няма да има друга полза от този съд, освен да се напълни с гняв. Бог ще бъде толкова далеч от това да те съжали, когато му викаш, че в Библията се казва, че Той само ще се "*сmee и подиграва*" (Пр.1:25-26 и т.н).

Колко ужасни са думите в Ис.63:3, които са думи на великия Бог, който оприличава яростта си работата на лозар, който мачка зряло грозде в лин: „*Ще ги стъпча в Моя гняв и ще ги стъпча в Моята ярост, и тяхната кръв ще напръска дрехите ми и аз ще опетня облеклото Си*“ (мой превод). Може би е невъзможно да се измислят думи, които носят в себе си по-големи проявления на тези три неща, т.е. презрение, омраза и на яростно възмущение. Ако викате към Бог да ви съжали, Той ще бъде толкова далеч от това да ви съжали във вашия печален случай или да ви покаже най-малко уважение или благоволение, **че вместо това Той само ще ви стъпче.** И макар Той да знае, че ти не можеш да понесеш тежестта на всемогъществото, което те стъпква, **все пак няма да зачете това, но ще те смаже под краката си без милост;** Той ще смаже кръвта ти и ще я накара да лети, и тя ще бъде поръсена върху дрехите Му, така че да изцапа всичките Му дрехи. **Той не само ще ви мрази, но и ще изпитва крайно презрение към вас: никое място няма да се счита за подходящо за вас, освен под краката му, за да бъдете стъпкани като калта по улиците.**

3. Мизерията, на която сте изложени е тази, която Бог ще причини за този ваш край, за да може **да покаже** какъв е този гняв на Йехова. **Бог е имал на сърцето си да покаже на ангелите и хората, както колко превъзходна е Неговата любов, така и колко страшен е Неговият гняв.** Понякога земните царе имат ум да

покажат колко ужасен е техният гняв чрез крайните наказания, които биха изпълнили върху онези, които биха ги провокирали. Навуходносор, този могъщ и горд монарх на Халдейската империя, искал да покаже гнева си, когато се разгневил на Седрах, Мисах и Авденаго; и съответно заповядал горящата огнена пещ да бъде нагрята седем пъти по-силно, отколкото беше преди; несъмнено тя е била нагрята до най-голямата степен на разгорещеност, която човешкото умение можеше да постигне.

И великият **Бог също искал да покаже** гнева си и да демонстрира ужасното Си величие, и могъщата Си сила **в изключителните страдания на враговете Му**. В Рим. 9:22 се казва: „*А какво ще кажем, ако Бог, при все, че е искал да покаже гнева Си и да изяви силата Си, пак е търпял с голямо дълготърпение съдовете на гнева Си, приготвени за погибел?*“ И ние виждаме, че това е Неговият замисъл и това, което Той е определил, дори да покаже колко ужасен е необузданият гняв, яростта и яростта на Йехова, **Той ще го направи, за да постигне желания от Него ефект**. Ще има нещо постигнато и осъществено, **което ще бъде ужасно и със свидетел**. Когато великият и ядосан Бог се надигне и изпълни своето ужасно отмъщение към бедния грешник и нещастникът всъщност страда от безкрайната тежест и сила на Неговото негодуване, **тогава Бог ще призове цялата вселена да види това ужасно величие и могъщата Му сила, които се виждат в наказанието грешник**. В Ис.33:12-14 се казва: „*И хората ще бъдат като при гасене на вар, като отсечени тръни ще бъдат изгорени в огън. Чуйте вие, които сте далече, какво направих Аз; и вие, които сте близо, признайте Моята мощ. Грешниците в Сион се страхуват; страхът е изненадал лицемерите*“ (мой превод) и т.н. (Коментар: „*Страхът от Господа е началото на мъдростта*“ Пр. 1:7. Д.Пр.)

Така ще бъде и с вас, които сте в непреродено състояние, ако продължите да сте в него; безкрайната мощ, величие и ужас на всемогъщия Бог **ще бъдат стоварени върху вас, в неизразимата сила на вашите мъки**. Вие ще бъдете измъчвани в присъствието на светите ангели и в присъствието на Агнето; и когато бъдете в това състояние на страдание, славните обитатели на небето ще излязат и ще гледат ужасното зрелище, **за да могат да видят** какъв е гнева и свирепостта на Всемогъщия; и когато го видят, ще паднат и ще се покланят на тази велика сила и величие. В Ис. 66:23-24 се казва: „*И ще стане така, че от едно новолуние до следващото и от една Събота до следващата, всяка твар ще идва да се покланя пред Мен, казва Господ. И те ще излязат и ще видят труповете на хората, които са прегрешили против Мен; защото техният червей няма да умре, нито техния огън ще бъде угасен и те ще бъдат отвратителни за всяка твар*“ (мой превод)

4. Това е вечен гняв. Би било ужасно да изтърпите тази ярост и гняв на Всемогъщия Бог за един момент; **но ти ще трябва да страдаш това през цялата вечност**. Няма да има край на тази изключителна ужасна мъка. Когато погледнеш напред, ще видиш пред себе си една дълга вечност, безгранична продължителност, която ще погълне мислите ти и ще удиви душата ти; и ти напълно ще се отчаеш, че някога ще имате някакво избавление, някакъв край, някакво смекчаване, някаква почивка изобщо. Вие със сигурност ще знаете, че трябва да прекарате дълги векове, милиони и милиони векове, в борба и конфликт с това всемогъщо безмилостно отмъщение; и тогава, когато го направите, когато толкова много епохи действително бъдат прекарани от вас по този начин, вие ще знаете, че всичко **е само една точка в сравнение с това, което остава**. **Така че вашето наказание наистина ще бъде безкрайно**. О, кой може да изрази какво е състоянието на една душа при такива обстоятелства! Всичко, което можем да кажем за нея, дава само една много слаба и бледа представа за нея; тя е неизразима и немислима: Защото "**кой знае силата на Божия гняв?**"

Колко ужасно е състоянието на онези, които ежедневно и ежечасно са в опасност от този голям гняв и безкрайна мизерия! Но това е мрачният вариант на всяка душа в това събрание, която не е била новородена, колкото и морални, строги, трезви и религиозни да са те иначе. **О, дано да се замислиш, независимо дали си млад или стар!** Има причина да мислим, че има много хора в тази църква, които сега слушат този проповед, **всъщност ще бъдат обект на това страдание през цялата вечност**. Ние не знаем кои са те, нито на какви места седят, нито какви мисли имат сега. Може би сега са спокойни и чуват всички тези неща без много смущения и сега се ласкаят, че това не се отнася за тях, обещавайки си, че ще избягат. Ако знаехме, че има един човек и само един човек в цялата църква, който трябваше да бъде обект на това нещастие, какво ужасно нещо би било да си мислим за този човек! Ако знаехме кой е, каква ужасна гледка би била да видим такъв човек! Как може цялата останала част от църквата да надигне плачевен и горчив вик над него! Но, уви! Вместо един, колко много хора е вероятно да си спомнят този проповед **в ада?** И би било чудно, ако някои, които сега присъстват, няма да бъдат в ада след много кратко време, дори преди тази година да е изтекла. И не би било чудно, ако някои човек, които сега седи тук, на някое място в църковната зала, здрав, тих и сигурен, ще бъде там преди утре сутринта. Тези от вас, които най-накрая продължават в плътското си състояние, които най-дълго ще се пазят от ада, ще бъдат там след малко! Вашето проклятие не дреме; то ще дойде бързо и по всяка вероятност много внезапно върху много от вас. **Вие имате основание да се чудите, че вече не сте в ада**. Такъв е несъмнено случаят с някои, които преди сте виждали и познавали, които никога не

са заслужавали ада повече от вас и които преди, изглеждаха също толкова вероятно сега да са живи като вас. Техният случай е без всякаква надежда; те плачат в крайна мизерия и пълно отчаяние; **а ето вие сте в земята на живите и сте в Божия дом и имате възможността да получите спасение.** Какво ли не биха дали тези бедни прокълнати безнадеждни души **за такъв един ден** на възможност за спасение, **на който вие се радвате сега!**

А сега вие имате изключителна възможност, **ден в който Христос е отворил широко вратата на милостта и стои, призовавайки и викайки със силен глас бедните грешници;** ден, в който мнозина се стичат при Него **и се стремят да влязат в Божието царство.** Мнозина идват всеки ден от изток, запад, север и юг; мнозина, които напоследък бяха в същото окаяно състояние, в което се намирате вие, **сега са в щастливо състояние,** със сърцата им, изпълнени с любов към Този, Който ги е възлюбил и ги е измил от греховете им в Собствената си кръв и се радват в надежда на славата на Бога. **Колко ужасно е да бъдеш изоставен в такъв ден!** Да виждаш толкова други да пируват, докато ти копнееш и загиваш! Да виждаш толкова много ликуващи и пеещи от сърдечна радост, докато ти имаш причина да скърбиш от сърдечна скръб и да ридаш от душевна мъка! Как можеш да си починеш даже за миг в такова състояние? Не са ли вашите души толкова ценни, колкото са ценни душите на хората в Съфийлд (*град, съседен на Енфийлд, където е произнесена тази проповед. Д.Пр*), където те се стичат всеки ден към Христос?

Няма ли мнозина тук, които са живели дълго време в света и до ден днешен не са родени отново? Така и пришълците от общността на Израел не са направили нищо, откокто са живи, но трупат гняв за деня на гнева? **О, господо, вашият случай по особен начин е изключително опасен.** Вашата вина и коравосърдечие са изключително големи. Не виждате ли как обикновени хора от вашите години **са отминати** (*от Пасхата, от Божието наказание Д.Пр.*) **и оставени** в настоящото забележително и чудесно разпределение на Божията милост? **Вие трябваше да се съобразите и да се събудите напълно от съня. Не можете да понесете свирепостта и гнева на безкрайния Бог.**

А вие, които сте млади мъже и млади жени, ще пренебрегнете ли този ценен сезон, на който сега се наслаждавате, когато толкова много други хора на вашата възраст се отказват от всички младежки суети и се стичат към Христос? Особено сега вие имате изключителна възможност; **но ако я пренебрегнете,** скоро с вас ще бъде така, като с онези хора, които са прекарвали всички скъпоценни дни на младостта си в грях, **а сега са стигнали до такава ужасна присъда чрез слепота и твърдост.** Ще бъдете ли доволни да бъдете деца на дявола, когато толкова много други деца в държавата ни се обърнат и станат свети и щастливи деца на Царя на царете?

И нека всеки, който все още е извън Христос и виси над бездната на ада, независимо дали са стари мъже и жени, или на средна възраст, или млади хора, или малки деца, **сега се вслушва в силните призови на Божието слово и провидението.** Тази благоприятна година на Господа, ден на такова голямо **благоволение** за някои, **несъмнено ще бъде ден на толкова забележително отмъщение за други.** Сърцата на хората се втвърдяват и вината им нараства бързо в ден като този, ако пренебрегнат душите си; **и никога не е имало толкова голяма опасност** такива хора **да се предадат на закоравяване на сърцето и на слепота на ума.** Изглежда сега Бог набързо събира в Своите избрани от всички части на земята; и вероятно по-голямата част от възрастните хора, които някога ще бъдат спасени, ще бъдат доведени сега при Господа в малкото оставащо й време, и ще бъде както беше при великото изливане на Духа върху евреите в дните на апостолите; **избраните ще получат, а останалите ще бъдат ослепени.**

Ако случаят с теб е такъв, ти вечно ще проклинаш този ден и ще проклинаш денят, в който някога си се родил, за да видиш такъв сезон на изливането на Божия Дух и си пожелал да беше умрял и да и отишъл при в ада, преди да си го видял. Сега несъмнено е така, както е било в дните на Йоан Кръстител, брадвата е поставена по изключителен начин в корена на дърветата, **така че всяко дърво, което не дава добри плодове, да бъде отсечено и хвърлено в огъня.**

Затова нека всеки, който е извън Христос, сега да се събуди и да бяга от идващият гняв. Гневът на Всеомогъщия Бог сега несъмнено е надвиснал над голяма част от това събрание. Нека всеки избяга от Содом: **"Бягайте, за да спасите за живота си, не гледайте назад, бягайте към планината, за да не бъдете изтребени"** (Бит. 19:17 – мой превод).